

El Diacrític | | Actualitzat el 20/01/2019 a les 16:54

Ocells i flors de roba estesa

«No només hi veig una estigmatització de la pobresa, en aquesta ordenança absurda, sinó també una incapacitat estètica. No m'estranyaria gens que, allò que es vol amagar a casa, s'anés a fotografiar durant unes vacances a països considerats més exòtics (i més pobres...)»

Roba estesa en un carrer de ciutat | Peter Heeling

Agraeixo molt a Sara Blázquez el seu article «Els bons costums són estendre la roba al balcó i jugar al carrer», aparegut recentment a Osona.com, en què es mostra contrària a la prohibició absurda d'estendre roba al balcó a la ciutat de Vic, entre altres.

Jo en tinc un gran record, de la roba estesa; forma part del meu paisatge infantil, tant com dels jocs al carrer; és clar que, quan vius en un poble petit, tots els carrers són un pati d'esbarjo.

A casa meva, ajudar la mare formava part dels jocs. Fer bombolles de sabó tot rentant els plats o estendre la roba, per exemple: fer-ne fileres segons els colors, com aquell qui estén banderes d'un paradís perdut. O embolar les sabates i posar-les a l'escala ordenadament: cada parell en un graó, a punt per al diumenge.

No només hi veig una estigmatització de la pobresa, en aquesta ordenança absurda, sinó també una incapacitat estètica. No m'estranyaria gens que, allò que es vol amagar a casa, s'anés a fotografiar durant unes vacances a països considerats més exòtics (i més pobres...).

Jo reclamo el meu dret a gaudir-ne, de la roba estesa. Per cert: una senyera és roba estesa, també? Toni Coromina ja ironitzava sobre aquest absurd, en el seu magnífic article «Banderes i llençols als balcons», publicat a Osona.com el 2013.

Les agulles d'estendre roba, ara, també són de coloraines. Semblen ocells petits a punt d'emprendre el vol, amb les potes fràgils que s'arrapen a la roba humida i olorosa.

I si fa vent... oh, si fa vent s'esdevé el prodigi.

Un matí qualsevol de cel molt blau, esmolat i polit de tramuntana, la roba estesa tremola a les branques dels arbres domèstics. Els ocells de colors, ara l'un, ara l'altre, se'n van a terres no gaire llunyanes, emprenen una petita migració mai descrita.

Llavors les flors de roba estesa menudes obren els pètals de colors, fan un vol incert i canvien de balcó: els mitjons, sobretot, tenen una dèria inconfesable de desaparellar-se...

Però els llençols i les tovalloles es recargolen més lentament, abans d'envolar-se. Deixen anar un polsim daurat que és la mena de pol·len de les flors de roba estesa, i que s'escampa per tots els racons i esclatxes de la ciutat grisa.

I llavors, sense saber ben bé per què, la gent distreta mira amunt, com si els cridés algú, i veuen volar la flor magnífica d'un llençol blanc o d'una tovallola blava, i senten molt endins les pessigolles d'una alegria secreta, que és la mena de fruit de les flors de roba estesa: invisible però eficaç i persistent.